

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

ÚNOR
2011

Kulaté výročí

Nový Poutník se vám dostává do rukou právě ve dnech, kdy si připomínáme 10. výročí založení naší farnosti, a proto se letos budete moci dočíst nejen o událostech z minulého roku, ale i o těch významnějších z celého období našich zatím krátkých farních dějin. Použijeme-li přirovnání k životu člověka, můžeme říci, že naše farnost právě prožila své dětství a začíná vstupovat do puberty. Přeji všem farníkům jednotlivě i celému farnímu společenství, ať žijeme v trvalém přátelství s Bohem a vytváříme jednu rodinu, ve které každý najde své místo a zakusí přijetí od Boha i od ostatních lidí. Vždyť v období dospívání se přece vytvářejí trvalá přátelství a člověk objevuje své poslání.

Při pohledu do matriky zjistíme, že v uplynulém roce vtiskl při křtu Duch Svátý nesmazatelné znamení do duše Marku Dvořákovi, Denise Kláře Vaverkové, Jakubu Nohelovi, Johaně Štefkové a Karolíně Macháčkové. Staly se z nich Boží děti. Vyprosme jim i jejich rodičům radost z víry.

Na společnou cestu životem se vydali: Richard Mund s Janou Začkovou a Lukáš Mašta s Magdalenou Kalábovou. Ať Boží požehnání, které v kostele přijali, přináší plody po celý jejich život.

Pán k sobě povolal devět farníků: Josefa Lengála, Zdeňka Kalába, Josefa Paulíka, Marii Richterovou, Hedviku

Foto: Irena Pošvářová

Hrozkovou, Františku Daňkovou, Marii Kalábovou, Marii Fišerovou a Jaroslava Paulíka. R.I.P.

A co nás čeká letos? Věřím, že se podaří uskutečnit pěší pouť na Lomec a dovolenou na horách, i když ještě neznáme termíny. Před naší mládeží stojí velká výzva, kterou je setkání se Svatým otcem v Madridu. Takové setkání bývá přibližně jednou za tři roky a vždy jednou v Evropě a podruhé v jiném světadíle. Z toho plyne, že je to pro vás, mládeži, jedinečná příležitost setkat se se Svatým otcem, a také s mladými věří-

cími lidmi z celého světa. Nebojte se finanční zátěže, snažte se něco našetřit a vaše rodiče a prarodiče prosím, aby vám také pomohli.

Naše farnost má také svůj rodokmen a mateřská tvaroženská farnost si letos v říjnu připomene 130. výročí posvěcení kostela sv. Mikuláše.

Poutník, na rozdíl od turisty, má jasný cíl. Ví, proč a kam jde, a jeho cílem není cesta samotná. Poutník přece hledá Boha. Kéž bychom v tomto slova smyslu byli poutníci, nezávisle na počtu pěších kilometrů.

Hodně Božího požehnání v roce 2011 Vám přeje

o. Josef, Váš farář

Desáté výročí farnosti Blažovice

V lednu 1999 jsme vzpomínali dvousetleté výročí narození Šebestiána Kubínka, člověka zbožného a umanutého v tom nejlepší slova smyslu. Jaký bychom mu mohli dát další titul, aby vystihoval vliv až do dnešních dnů?

V prosinci 2000 otec biskup Vojtěch Cikrle slavnostně vyhlásil počátek farnosti Blažovice.

Úctu k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu upevňoval v srdcích blažovických právě Šebestián Kubínek. A v Blažovicích vystavěli před více než 75 lety naši předkové kostel zasvěcený Srdci Ježíše.

Každý rok 2. prosince poklekáme při adoraci před Nejsvětější Svátostí. Je to datum bitvy tří císařů. Vzpomínkové oslavy této hrozné bitvy a vůbec všech válečných konfliktů na tomto světě vnímáme jako příležitost nabídnout bolest

a utrpení zraněných a umírajících vojáků a civilistů Božskému Srdci. Také proto se scházíme u Boží muky na hranici okolních farností. Kubínek zažil jako malý chlapec hrůzu války, beznadějnou hladu a zničená pole s hromadnými hroby padlých. Věříme, že stojí s námi u Boží muky a modlí se bolestný růženec.

Modlitba růžence nese prospěch nejen obdarovanému, ale i tomu, kdo se modlí. Šebestián Kubínek před 200 lety stál u zrodu Společenství živého růžence. Nevíme, zda existovalo celá staletí, ale jisté je to, že v naší farnosti toto společenství žije a na růženec lidé nezapomínají.

Máme i farní knihovnu, která v přístavbě u kostela uchovává velké množství knih. Je jim tam v teploučku určité

dobře, ale možná by chtěly častěji ke čtenáři. Dobrá kniha nejen potěší, ale je i učebnicí.

Tmelícím prvkem farnosti jsou beze sporu poutě. Když k nám přišel P. Jan Nekuda, prohlásil: „Nerozuměl jsem, co na tom Kubínkovi pořád máte. Ale pak si i mě chytil do sítě.“ A poutníci vykročili na své první pěší poutě (stejně jako Kubínek). Křtiny, Žarošice, Vranov, ale i Mariazell, Vambeřice, Ostřihom, a po stejných pěšinách jde i nynější duchovní otec P. Josef Rybecký – Svatá Hora, Zlaté Hory.

Když se chceme pomodlit, prosit za úrodu a děkovat za ni, nemusíme chodit až tak daleko. Dříve se putovalo do Oulehlí, nyní ke kříži u Skalky.

Nevím jak vy, ale já mezi poutníky vnímám muže v bílém, s rukama sepletými a hlavou skloněnou, s almárou na zádech...

Ludmila Štěpánková

Náboženství v útulné blažovické škole

Když jsem nedávno opět nadšeně vyprávěla našemu panu faráři Rybeckému o dětech z blažovické školy, zeptal se mě: „A nechtěla byste o tom napsat do farního Poutníka?“

Tož, proč ne. Jednak jsou to milé a většinou hodné děti a pak – je dobré naslouchat našim pastýřům. A tak je tu krátká zpráva.

Náboženství v Blažovicích se učí ve třech skupinách. V první skupině je 5 dětí z první třídy a 5 dětí z druhé třídy – dva zívají kluci a osm šikovných děvčátek. Všechno je zajímavé. A jak dovedou pozorně naslouchat! Jednou si paní ředitelka Vojtová dokonce myslela, že tam vůbec nejsme, tak byli napnuté, aby jim nic neušlo. Ale nejvíce u nich boduje Honzík

a Hanička. To jsou dva maňásci, kteří na konci hodiny zjišťují, co se ten den naučili. „A to už budeme končit?“ ptají se. Malý Filípek se upřímně podiví: „To je zajímavý, tělocvik a náboženství trvají jen chvíli, ale český jazyk je celou hodinu!“

A pak je tu druhá skupina - čtvrtá a pátá třída. Je jich celkem osm. A to už jsou skoro „dospěláci“. Mají spoustu vědomostí a pracuje se s nimi velice pěkně. Loni dokonce na závěr roku zahráli mladším kamarádům krátkou pohádku s maňásky. Kéž by jim to nadšení vydrželo.

Poslední skupinku tvoří třetáčka. Jsou jenom čtyři, ale mají před sebou velký úkol. Pod vedením pana faráře se připravují na první svaté přijímání. A tak bych vás chtěla poprosit: Nezapomínejte na ně

ve svých modlitbách. Ať je pro ně jejich první setkání s Ježíšem v eucharistii velikou událostí, která nasměruje správně jejich další život.

*Eliška Rotreklová,
katechetka z Mokrého*

RADIO R

Při ohláškách kvůli příležitostnému náboženskému programu semo tamo propagované „Radio R“ vysílá na FM kmitočtu 89,2 MHz. Redakce i samotný vysílač se nachází v Mokrém-Horákově. Vysílač má povolen výkon pouze 5 W, proto, vzhledem ke kopečku mezi Mokrou a Blažovicemi, doporučujeme pro slušný příjem kvalitní přijímač a hlavně dobrou anténu, jinak se s šumem potážete.

Pavel Paták

Malá i velká výročí

V letošním roce si připomínáme krásných 10 let naší farnosti. Vzpomínám si, jak jsem byla před pár lety na konferenci pořádané biskupstvím a nechtě jsem na sebe upoutávala pozornost tím, že jsem z nejmladší farnosti. Dnes už toto prvenství nedržíme (farnost Brno-Lesná 2005).

Kořeny naší víry sahají mnohem hlouběji. V roce 2013 to bude 1150 let od příchodu soluňských bratrů Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Jistě není třeba připomínat, jak významná událost to byla pro naše předky i pro nás dnes.

„Nahé jsou zajisté všechny národy bez knih a nemohou bojovat bez zbraní s protivníkem našich duší... otevřete pozorně

dveře rozumu, když jste přijali nyní zbraň tvrdou, kterou kovají knihy Hospodinovy, hlavu ďáblovu mocně potírající.“ (z proglasu – veršované předmluvy k evangeliu, přisuzované Konstantinovi)

Velké výročí si zaslouží velkou pozornost. Naši biskupové vyhlásili tříleté období přípravy, díky kterému můžeme oživit a prohloubit svoji víru. První rok je zaměřen na svátost křtu (ten letošní), druhý na bířmování (v naší farnosti vychází bířmování právě na příští rok) a třetí na svátost eucharistie. Velký důraz je kladen na četbu Písma. Je pro nás připraven biblický program *Vezmi a čti*. Tak tedy vezměme a čtíme!

Podrobnější informace i celé znění proglasu si můžete přečíst na www.biskupstvi.cz.

Jana Bártková

Hospodaření farnosti

Na sbírkách při bohoslužbách bylo v roce 2010 vybráno celkem 506 995,- Kč, na základě nájemních smluv inkasováno celkem 198 181,- Kč, úroky na běžném i spořicímu účtu 8 137,70 Kč. Celkové příjmy farnosti v minulém roce činily 726 313,70 Kč.

Z výdajů tvořily v loňském roce podstatnou položku opět režijní náklady ve výši 175 536,- Kč, v nichž jsou obsaženy zejména výdaje na elektřinu (67 810,- Kč) a plyn (87 575,- Kč), dále pak výdaje za vodné, tisk Poutníka, sečení trávy ve farní zahradě, květinovou výzdobu, bankovní poplatky, úklidové prostředky, občerstvení při brigádě na vybudování kanalizace k přístavbě, daň z nemovitostí, drobné odměny pro ministranty.

V rámci sbírek vyhlášených biskupstvím jsme odeslali 190 187,- Kč, dalších 26 000,- činila mimořádná sbírka pro farnost Přímetice v září 2010 a drobné dárky

pro kněze-rodáky a prvokomunikanty (5 399,- Kč). Na podporu naší adoptované dcery v Zimbabwe v rámci projektu Adopce na dálku jsme zaslali 6 000,- Kč.

V loňském roce jsme do přístavby pořídili nový videoprojektor v hodnotě 15 815,- Kč, abychom umožnili účast na mši sv. i naší farní drobotině včetně jejího doprovodu. Významnou akcí bylo bezesporu vybudování kanalizační přípojky k přístavbě, kterou se podařilo díky ochotě, fyzické zdatnosti a vytrvalosti našich farníků, provést svépomocí. Náklady na materiál činily 29 710,- Kč, drobné opravy činily 3 180,- Kč. Celkové výdaje farnosti byly ve výši 453 449,- Kč.

Kromě těchto výdajů jsme poskytli půjčku jeden milion korun farnosti Olešnice na Moravě na předfinancování jejich projektu rekonstrukce komunitního centra. Tato půjčka je splatná v září 2011.

Zůstatek finančních prostředků

farnosti ke konci roku 2010 byl 1 600 962,40 Kč.

Ohlédneme-li se zpět v čase, připomeňme si s pokorou dílo, které se s pomocí Boží za uplynulých deset let ve farnosti podařilo vykonat:

2001 – zakoupení domu č. p. 236,

2002 – vybudování podlahového topení a vymalování kostela,

2003 – pořízení křtitelnice,

2004 – vybudování hřiště na farním pozemku,

2005 – oprava střechy na přístavbě,

2006 – oprava varhan,

2008 – nový chodník u kostela,

2009 – elektronické zabezpečení kostela, nové ozvučení kostela, nové dveře do zákristie,

2010 – videoprojektor, vybudování kanalizační přípojky k přístavbě.

Bohu díky!

A Pán Bůh zaplat všem, kteří se na tomto díle podíleli (někteří – jak věříme – čerpají již svoji odměnu na věčnosti).

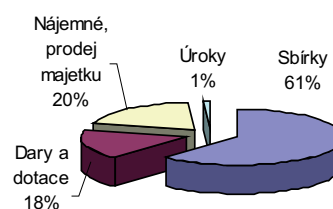
Marta Řičánková

Rekapitulace příjmů a výdajů Římskokatolické farnosti Blažovice v letech 2001-2010

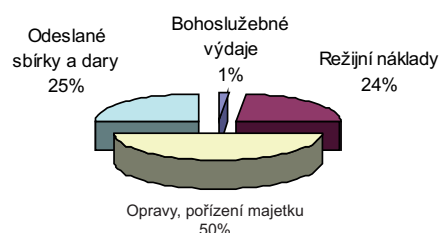
PŘÍJMY

	sbírky	dary a dotace	nájemné, prodej majetku	úroky	přijaté půjčky	celkem příjmy
2001	679 815,00	626 000,00	113 634,50	7 841,63	190 000,00	1 617 291,13
2002	540 902,00	129 500,00	149 998,00	6 356,85	60 000,00	886 756,85
2003	525 251,70	33 000,00	125 002,50	3 085,86	0,00	686 340,06
2004	435 581,00	57 730,00	125 644,50	5 246,21	0,00	624 201,71
2005	430 088,00	109 030,00	124 039,00	6 368,87	0,00	669 525,87
2006	433 187,00	43 560,00	154 938,00	8 535,51	0,00	640 220,51
2007	456 052,00	91 500,00	183 749,90	11 498,07	0,00	742 799,97
2008	454 163,50	242 000,00	189 503,50	13 369,25	0,00	899 036,25
2009	465 465,00	55 000,00	195 757,00	11 531,80	0,00	727 753,80
2010	506 995,00	13 000,00	198 181,00	8 137,70	0,00	726 313,70
celkem	4 927 500,20	1 400 320,00	1 560 447,90	81 971,75	250 000,00	8 220 239,85

Struktura příjmů farnosti v letech 2001-2010

Struktura výdajů farnosti v letech 2001-2010

VÝDAJE

	bohoslužebné výdaje	režijní, daně	opravy	pořízení majetku	odeslané sbírky	splátka a poskytnutí půjčky	celkem výdaje	saldo k 31.12.
2001	780,00	93 310,40	25 507,00	900 000,00	76 290,00	0,00	1 095 887,40	521 403,73
2002	2 071,00	98 986,60	6 235,50	906 529,90	107 830,00	0,00	1 121 653,00	286 507,58
2003	3 885,00	87 376,60	85 121,00	44 000,00	151 902,00	0,00	372 284,60	600 563,04
2004	2 050,00	104 555,50	1 005,00	44 082,00	94 457,00	45 000,00	291 149,50	933 615,25
2005	6 087,00	93 797,00	157 772,50	0,00	112 144,00	205 000,00	574 800,50	1 028 340,62
2006	13 091,00	99 986,00	12 783,00	7 200,00	135 798,00	0,00	268 858,00	1 399 703,13
2007	10 280,00	133 857,68	6 485,50	0,00	125 125,00	0,00	275 748,18	1 866 754,92
2008	7 931,00	149 285,77	2 499,00	180 514,00	143 540,00	0,00	483 769,77	2 282 021,40
2009	20 293,00	251 165,50	13 649,00	220 270,00	176 300,00	0,00	681 677,50	2 328 097,70
2010	1 622,00	175 536,00	32 890,00	15 815,00	227 586,00	1 000 000,00	1 453 449,00	1 600 962,40
celkem	68 090,00	1 287 857,05	343 947,50	2 318 410,90	1 350 972,00	1 250 000,00	6 619 277,45	1 600 962,40

Kardinál Špidlík a Blažovice

V minulém roce, 16. dubna 2010, zemřel v Římě ve věku 90 let kardinál Tomáš Špidlík. V našem blažovickém katolickém prostředí byl známý především těm, kteří poslouchali vysílání Radia Vatikán. S touto stanicí spolupracoval od roku 1951 a i dlouho po roce 1989. Nezaměnitelný hlas, srozumitelné, konstruktivní promluvy s překvapivými poznámkami, často humorně laděnými. Asi tak nějak jsme jej slyšeli.

O tom, že existovaly i písemné kontakty mezi ním a paní Vojtěškou Mazálkovou, tedy „Blažovicemi“, svědčí přátelsky laděný dopis paní Vojtěšce z roku 1990.

Zastavme se chvíli u utlé knížky, jejímž autorem byl František Michalčík s názvem *Šebestián Kubínek, velký syn Moravy*. Vyšla v Římě-Wahlenu v roce 1988 a k nám se dostala zřejmě také díky

těmto kontaktům. Prof. Tomáš Špidlík, rodák z Boskovic, věnoval P. Fr. Michalčíkovi báseň *Šebestián Kubínek*, je uvedena hned za titulní stranou knihy a dokladuje, že mu osobnost našeho rodáka byla velmi dobře známa.

ŠEBESTIÁN KUBÍNEK

*Zvon za zvonem se rozhoupal,
les jása chválou Marie,
žhne v strmu stezku slunce pal,
kde k Hostýnu lid putuje*

*Jde postava tam k zemi schýlená,
však na rtech zpěv a v očích jas.
Knih almárka i věku břemena
mu neztlumily vroucí hlas.*

*Jej nadchne dálka, háj i luh,
zná Moravenky sever jih,*

*kde Kubínkovi mluví Bůh,
kde rozsévá on moudrost knih.*

*Ó Bože otců, Bože národa,
nás v Písmu je i hlas, je tvůj,
ten odkaz Cyrila i Metoda
nám, Hospodine, opatruj.*

Překvapivou iniciativu vyvinul náš bývalý pan farář P. Jan Nekuda, který s panem kardinálem Špidlíkem korespondoval pomocí elektronické pošty. Výsledkem byl dopis pana kardinála Tomáše Špidlíka z března 2008:

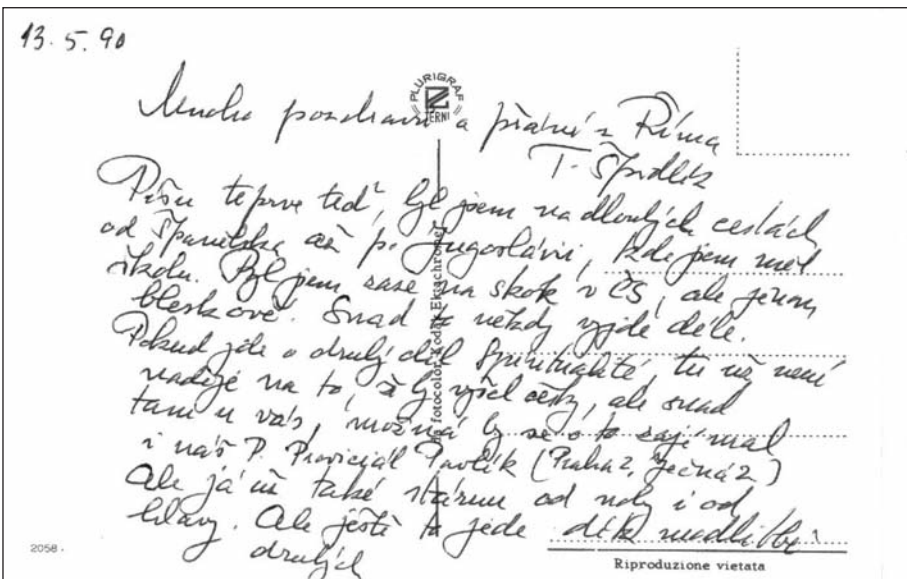
Mnoho pozdravů z Říma a ještě požehnané sváteční dny povelikonoční. Je dobře, že sbíráte materiál o Šebestiánu Kubínkovi. Myslím, že je to postava velmi aktuální v dnešní tiskové směsici.

Už sám fakt, že není zapomenut, je dobrým znamením. Jako apoštol knih se dobře zařadí do české duchovnosti, kde kvetli vždycky „písmáci“. Tak ať jej pozná svět.

Koho z vás bude osobnost pana kardinála zajímat více, jistě si vyhledá jeho životopis, výčet jeho aktivit a univerzit na kterých hostoval. Ujišťuji vás, budete překvapeni rozsahem. Ještě důležité připomenutí! Až budete vyhledávat heslo kardinál Špidlík, nezapomeňte si vyhledat seznam jeho prací. Je úctyhodný. I v naší farní knihovně najdete řadu jeho knih. Vřele je doporučuji k nahlédnutí, možná se vám otevře nový neznámý svět a budete okouzleni. Víím o tom své.

Společná víra Šebestiána Kubínka, kardinála Špidlíka i nás prostých lidí tvoří jeden ze základů naší vzájemnosti – přátelství.

Jiří Nohel

Dýchat oběma plicemi

Naše země se nyní „zabydluje“ v Evropské Unii. Pamatuji dobu, kdy jsme se překročením státní hranice ocitnuli v jiném světě - jiná architektura, pořádek, zvyky... Dnes jsou si všechny země čím dál podobnější - stejné obchodní řetězce, benzinové pumpy, lidé se stěhují napříč Evropou.

V této době je obzvláště důležité obrátit se ke svým kořenům a uvědomit si vlastní jedinečnost, to, s čím přicházíme do evropské společnosti. A skutečně toto bohatství vzít a nabídnout ho.

Obávám se, že abychom toto mohli udělat, musíme nejprve naše bohatství znovuobjevit sami pro sebe. Nemám teď na mysli poklad pravé víry (tu jsme snad neztratili!), ale východní spiritualitu, kterou nám přinesli svatí Cyril a Metoděj. Tu, kterou žil a o které úspěšně přednášel na světových univerzitách kardinál Tomáš Špidlík.

Kdysi mě zaujala myšlenka (možná právě o Špidlíka), že máme „dýchat oběma plicemi – východní i západní.“ Staroslověnské bohoslužebné zpěvy a modlitby jsou velmi krásné. Těším se, že zazní i v našem kostele.

*Králi Nebeský, Utěšiteli,
Duchu Pravdy,
Ty, který všude jsi a všechno naplňuješ,
Poklade dobra a Života zdroji,
přijď a napln nás
a očišť nás od každé poskvrny
a zachraň, Blažený, naše duše!*

modlitba k Duchu Svatému přeložená ze staroslověnštiny

Jana Bártková

Kdo byl P. Stanislav Krátký

Stanislav Krátký se narodil 11. listopadu 1922 v Zábrdovicích v chudé rodině, jejíž sociální poměry se odrazily i na formování jeho osobnosti. Jeho dětství bylo silně ovlivněno

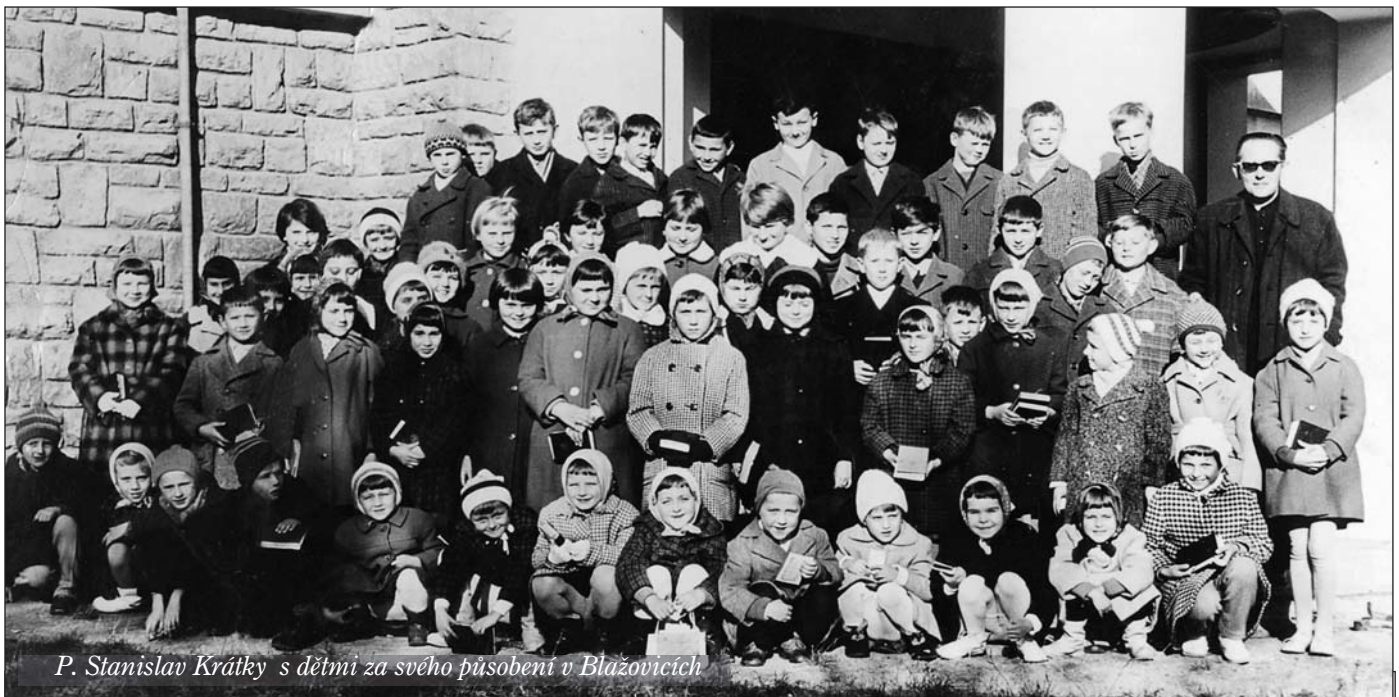
tím, že jeho tatínek hned po první světové válce onemocněl španělskou chřipkou. Vystudoval gymnázium na Legionářské ulici (dnešní ulice třída Kapitána Jaroše), mezi jeho spolužáky patřili literární vědec Dušan Jeřábek a dirigent Otakar Trhlík. Díky svým vynikajícím studijním výsledkům obdržel stipendium Radovana Nováka, udělované významným českým literárním vědcem Arne Novákem, se kterým se stýkal až do jeho smrti v roce 1939. Na formování

jeho osobnosti měla vliv řada vynikajících osobností z řad duchovních a řeholníků (např. Dominik Pecka). Na bohosloveckém semináři v Brně studoval pouze jeden rok, poté byl totálně nasazen. Studia bohosloví však stihl dokončit v řádném termínu. Po svém vysvěcení v roce 1946 byl nejprve kaplanem v Žarošicích, pak v Brně-Řeckovicích a v Brně-Husovicích (kde mezi jeho žáky patřil mj. astronom Jiří Grygar či profesor Květoslav Šipr). Pro svou aktivitu byl v roce 1956 přeložen do Žerotic u Znojma. V roce 1958 byl odsouzen a byl vězněn dva roky ve Valdicích. Poté pracoval jako jeřábek v Pozemních stavbách Brno. V této době se zvláště intenzívně věnoval společně s Felixem Davídkem formaci zájemců o kněžství. V roce 1968 byl ustanoven farářem v Kunštátě a jeden rok též působil na obnovené Teologické fakultě v Olomouci. V srpnu roku 1968 byl konsekrován na biskupa skryté církve. Os-

tatně byl to právě Stanislav Krátký, kdo tento pojem zavedl a teologicky propracoval. V roce 1978 byl přeložen do pohraniční farnosti Hrádek u Znojma, kde působil až do roku 1999, kdy se stal proboštem mikulovské kapituly. Patřil mezi spoluzakladatele Radia Proglas, ve spolupráci s FATYMem se jako misijní kazatel podílel od r. 1997 na obnově konání lidových misí v České republice a byl hnací silou mnoha dalších akcí a projektů. Zastupitelstvo Jihomoravského kraje mu v roce 2007 udělilo Cenu Jihomoravského kraje za jeho přínos výchově mládeže a za jeho osobní statečnost v období komunismu.

Stanislav Krátký, probošt Význačné kolegiální kapituly při kostele svatého Václava v Mikulově, profesor teologie, vyhledávaný kazatel, za totality biskup takzvané skryté církve a vzácný člověk, který stál u zrodu Radia Proglas a televize NOE, odešel na věčnost dne 13. listopadu 2010.

*Z Wikipedie vybrala
Marta Kalábová*

P. Stanislav Krátký s dětmi za svého působení v Blažovicích

Vzpomínka

Bylo mi kolem deseti let, když do blažovického kostela začal dojíždět P. Stanislav Krátký. Přes týden pracoval u Pozemních stavb Brno a v neděli sloužil mši svatou v našem kostele. Ve vzpomínkách stále vidím čilého, charismatického člověka, jehož dlouhá kázání jsme poslouchaly s otevřenými ústy i my, děti. Na konci mše svaté nás ještě vyzkoušel ze znalosti bible a rozdal drobné odměny za správné odpovědi. Každou správnou odpověď komentoval šťastným: „Ty to víš! Já tleskám!“ Dne 13. listopadu 2010 odešel pan profesor, jak jsme mu říkali, na věčnost. Rozloučili jsme se s ním v chrámu sv. Václava v Mikulově. Při pohřbu zaznělo i mnoho vzpomínek na tohoto významného člověka. Nevím, kdo připomenul to, jak dokázal vyzvednout i každou maličkost. Že nikdy nezapomněl pochválit, většinou zvoláním: „Já žasnu!“ V té chvíli jsem se začala podvědomě usmívat. Tak si ho pamatuji i já...

Marta Kalábová

Pěší putování

„...Taky bychom mohli jít někdy na pouť“, prohlásil jen tak mimochodem otec Jan někdy v létě L. P. 2002 na farní dovolené. Tato myšlenka mne nijak zvlášť neoslovila - vzhledem k mé představě o uspořádaném a pomalu se posouvajícím procesu. A taky kde na to vzít v dnešní době čas?

Po první společné pouti do Křtin v říjnu 2002 jsme se jen velmi těžce rozhýbali. Ale postupně si tělo zvyklo, ba přímo navyklo... Pouť se stala součástí našeho farního života. A tak blažovický poutník za uplynulých osm let doputoval ve více či méně početném zástupu 8× do Křtin, 6× do Žarošic, 3× do Mariazell, 2× na Velehrad, do Rajhradu, Vranova u Brna, Náměště nad Oslavou, Tasovic, Vamberk, Ostřihomi v Maďarsku, na Svatou Horu u Příbrami, do Zlatých Hor v Jeseníkách. Nejvzdálenějším cílem individuální pěší poutě jednoho z našich farníků bylo v loňském roce poutní místo Santiago de Compostela ve Španělsku.

Ať už je pouť dlouhá tisíce nebo jen desítky kilometrů, má jedno společné - umožňuje vystoupit z naší každodennosti a trochu si odpočinout, načerpat z pramene, posílit duši. Fyzicky sestoupit až na dno, kdy je člověk přesvědčen, že už neudělá ani krok. Ale potom přece vstane a s pomocí Boží pokračuje dál až do cíle...

Díky otci Janovi, že nás naučil chodit s Bohem a zažehl tak v naší farnosti plámenek poutní spirituality. Díky otci Josefovi, že ji dále rozdmýchává.

Marta Řičánková

Pěší pouť do Zlatých Hor

Neděle 15. 8. 2010. Etapa první: Blažovice-Křtiny

Na pouť jsme vyrazili, jak je za poslední léta zvykem, po naložení zavazadel, požehnání na cestu v blažovickém kostele a úvodní fotografii. Známa cesta první etapy ubíhala celkem bez problémů, až na nějaké bláto, jehož vzorky jsme donesli na botech až na křtinskou faru. Velice mě potěšilo, když se ukázalo, že během cesty budeme číst knihu Panna ve zbroji o mojí patronce Johance z Arku. Večer nás v poutním chrámu ve Křtinách přivítal otec Peňáz, pomodlili jsme se Anděl Páně, zazpívali jsme, a poté jsme byli pozváni na skvělé pohoštění pomažánkou a čajem. Pro dámy byla noc skutečně poutní, protože mnohé z nás téměř nespaly zásluhou hodin, které každou minutu velmi hlasitě tikly... ale první noc nebývá nikdy slavná...

Pondělí 16. 8. Křtiny-Boskovice (přes Sloup)

Ráno jsme slavili mši svatou v poutním kostele, dostali jsme dvě požehnání na cestu a pomyslně jsme propojili naši pouť s poutí na Velehrad. Poté jsme vyrazili stále ještě poměrně známou cestou přes Rudice a Macochu do poutního místa Sloupu. Zde jsme prosili o přímlyvu Pannu Marii Bolestnou, zazpívali jsme si, zavzpomínali na Vamberickou pouť a dozvěděli jsme se něco o zdejších kostele. Při kapitole začaly padat první kapky a v lese nad Sloupem jsme poprvé vytáhli pláštěnky. Moje jedinečná pláštěnka s nápisy POLICIE vzbudila pozornost poutníků a mnozí si

na ni museli alespoň sáhnout. Do Boskovic jsme se blížili se zpěvem a za svitu sluníčka, proto jsme pláštěnky zabalili do batohů. Pozorovali jsme krásně ozářený Boskovický hrad proti opět zlověstně se zatahující obloze a zanedlouho jsme urychleně vytahovali pečlivě poskládané pláštěnky, abychom k faře přišli stejně značně mokří díky menší průtrži mračen. Otec Josef vytáhl zásobu Katolických týdeníků, kterými jsme vděčně vycpali promočené boty a na různých místech jsme rozvěsili mokré ponožky a části oděvu. Menší problém vznikl zjištěním, že v kuchyňce není vařič a součástí sociálního zařízení není sprcha. Ale zdatný poutník hravě zvládne uvařit na prozřetelně přibaleném plynovém vařiči a očistu vykonat v umyvadle. Den byl zakončen večerní adorací v kostele.

Úterý 17. 8. Boskovice-Moravská Třebová (nejdelší etapa asi 47 km)

Po probuzení a ranních chválách jsme se připojili ke mši svaté s místními farníky. Místní farář otec Miroslav Šudoma, který byl dříve ve Šlapanicích, nám dal požehnání na další cestu a popřál příhodné počasí. Vyrazili jsme po silnici do Šebetova, kde jsme viděli ceduli: Jevíčko 11 km (po silnici). Po mírné eskapádě s upadenou směrovkou na rozcestníku jsme vyrazili po žluté značce kopcem a blátem až jsme po několika kilometrech přišli k dalšímu rozcestníku s pozitivní zprávou: Jevíčko 10,5 km. Odtud jsme pokračovali po modré značce až na kraj obce se zajímavým názvem: ÚSOBRNO (ten se někteří snažili přeložit ve smyslu: ústřední svaz odboje Brno apod.). Dále naše kroky vedly po silnici až k odbočce modré značky, zde nastala válečná po-

rada, ve které se nám podařilo přehlasovat otce Josefa a zanechali jsme značku značkou a houští houštím a kráčeli jsme v dešti a větru po silnici konečně směr Jevíčko. Oběd se odehrával pod sochou obestavěnou lešením, kde nepršelo. Odtud nás zelená značka dovedla kolem památníku rudoarmějců a přes skalnatý vrch Hušták až do Moravské Třebové. Zde se, opět za deště, poutníci rozdělili na dvě skupinky, jedna zamířila do kláštera menších bratří františkánů a druhá na křížovou cestu. Já jsem patřila do skupinky první, tedy nemůžu podat věrný popis druhé cesty, ale proslýchá se, že křížová cesta měla pouze pět zastavení, jelikož se jim ty další nepodařilo najít, a také, že někteří cyklisté padali do příkopů... Ke cti bratří františkánů musím podotknout, že i když o nás z neznámého důvodu neměli tušení, přijali nás srdečně a vřele (díky za blažovické terciáře).

Středa 18. 8. Mor. Třebová–Štítý

Ráno nám krásnými slovy požehnal laskavý a ochotný otec Šebestián, mnohokrát jsme poděkovali za krásné přijetí a vydali jsme se na cestu po silnici. K pěším se připojil i pan řidič František, protože jedna poutnice ze zdravotních důvodů přebrala místo za volantem. Uprostřed nekonečné vesnice Třebařov jsme na mostku znovu četli večerní kapitolu, protože jsme zjistili, že si děj pamatoval pouze otec Josef, který večer četl, ostatním se řinčení zbroje stoleté války a rány z děl mísily se sladkými sny... Obědová zastávka byla naplánována do vesnice Tatenice, kde se nám mimo stravy tělesné dostalo i nádherné prohlídky kostela sv. Jana Křtitele. Nejdříve s růžencem a poté s kravami jsme vystoupali do obce Strážná, kde se jeden místní pes jal škemrat na poutnících nějaké dobroty. A dále cesta vedla stále po silnici s odbočkou na zavřenou rozhlednu (jedno z „nucených“ pokání) do obce Cotklytle a odsud po červené značce kopřivami, houštinami, vysokou travou apod. do Štítů. Dokonce jsme potkali i volně se pasoucího koně uprostřed značené cesty, ale po mírném nátlaku nechal všechny poutníky svobodně projít. Do Štítů jsme přišli docela svěží po odpočinkové etapě 31 km převážně po silnici.

Čtvrtek 19. 8. Štítý–Hanušovice (přes Králíky)

Ráno jsme odcházeli ze Štítů jen po krátké modlitbě, protože mše svatá byla naplánována v Králíkách. Cestou tam

jsme zase vytáhli pláštěnky a schovali jsme je až pod Horou Matky Boží v Králíkách. Rozhodli jsme se, že se cestou k poutnímu kostelu budeme modlit křížovou cestu, a to se ukázalo jako dobrý nápad. Kopec bychom totiž bez těch 14 zastavení asi nevyšli... Na tomto krásném poutním místě jsme úplně jasně pocítili Boží přítomnost a vedení. Měli jsme sice předem domluvené, že zde budeme mít mši svatou, ale informační šum opět zapracoval, a tak jsme museli její slavení posunout až na 14:00. Rozložili jsme se zatím na sluníčku, poobědvali jsme a přečetli kapitolu z knihy. Když jsme se přesunovali do kostela, začalo kapat a během mše svaté byl slyšet pořádný liják. Když jsme vyšli z kostela, tak už nepršelo a byl to vlastně poslední déšť na naší cestě. Kdyby vše proběhlo, jak jsme si plánovali, a my jsme měli mši svatou hned po příchodu na poutní místo, určitě bychom během oběda pořádně zmokli... Když jsme se znovu vydali na cestu, byla nám pořádná zima. Mysleli jsme si, že se zahřejeme, když vylezeme na rozhlednu, kterou jsme míjeli. Plán se zahřátím nevyšel, protože nahoře foukal opravdu silný vítr, ale alespoň jsme si vyšlapali 123 schodů nad plán. Po cestě jsme se už začali živit borůvkami a vzpomínali jsme na zákaz jejich konzumace při pouti do Vamberčic (moc to zdržovalo). A přes kaluže, bláto, kopce a doliny jsme se dostali až do Hanušovic, které jsou proslaveny pivovarem Holba. A proto se není co divit, že dobu před večerí strávila část poutnictva včetně otce Josefa jeho „prohlídkou“. Guláš k večeri se vařil na tzv.

„kombinovaném sporáku“, což byla elektrická plotýnka kombinovaná s plotnou na tuhá paliva, do které ovšem byl těch tuhých paliv nedostatek. Ale nakonec kuchařky rošádou s hrnci zvítězily a večere byla opět výborná. Po návratu pivovarských poutníků byly rozloženy na stole mapy a otec nekompromisně naplánoval cestu se slovy: „Já chci na Keprník, takže tam půjdeme a vy všichni ostatní to máte jako páteční pokání!“ A jelikož neexistoval argument, který by zdolal otce Josefa, smířili se více méně všichni se stávající situací.

Pátek 20. 8. Hanušovice–Jeseník (přes Keprník)

Po ranní mši svaté a požehnání na cestu jsme se vydali do Branné a odsud už jen do kopce a zase do kopce. V první části mi dělala společnost paní Martina a svým povídáním mi pomohla překonat první horskou krizi. Dále to šlo do kopce stále, ale ono to šlo, nepochopitelně šlo, a bez problémů... A jak tak člověk šlape do výšky, cítí pomoc všech přímiluvců a cítí sílu modliteb, které ho nesou a cítí křídla andělů. Já se svými silami jsem zůstala kdesi pod kopcem... V blízkosti prvního vrcholu tohoto dne (Vozka 1377 m. n. m.) byly všude okolo borůvkové plantáže a našli jsme zde pana Kašpaříka až po uši zavrtaného v borůvci. Na vrcholu jsme vystoupali na skálu a radovali jsme se z nádherného výhledu. Bylo kolem třetí hodiny odpoledne a tak jsme se po obědě pomodlili Korunku k Božímu Milosrdenství a pokračovali jsme z kopce a do kopce na Keprník (1423 m. n. m.) a poté na Šerák.

Cestou na Keprník

Odtud zase z kopce a zase z kopce až do Jeseníku. Sem jsme přišli už skoro potmě za zpěvu a unavení. Večer jsme se po studené sprše a oblíbených nudlích s mákem uložili naposledy do spacáků.

Sobota 21. 8. Jeseník – Zlaté Hory

Ráno jsme vstávali velmi časně, abychom stihli do 6:00 uklidit a vyrazit na cestu. Snídaně probíhala až na okraji Jeseníku v zastávkové budce. Měli jsme informaci, že dnes to bude už jen výstup, sestup a poslední výstup (dohromady asi 25 km). Ve zřícené kapli sv. Marty jsme zazpívali loreťanské litanie a pak už zbýval jen poslední výstup. Po něm jsme za zpěvu mariánských písní sestoupali až k poutnímu kostelu. V momentě kdy jsme se zastavili a dozpívali sloku, začaly zvonit zvony ohlašující poledne a zvoucí k modlitbě Anděl Páně. Při modlitbě mi začaly stoupat do očí slzy vděčnosti... Panno Maria, jsme zde, přijmi naše prosby, přijmi naše oběti, přimluv se za nás u Pána....

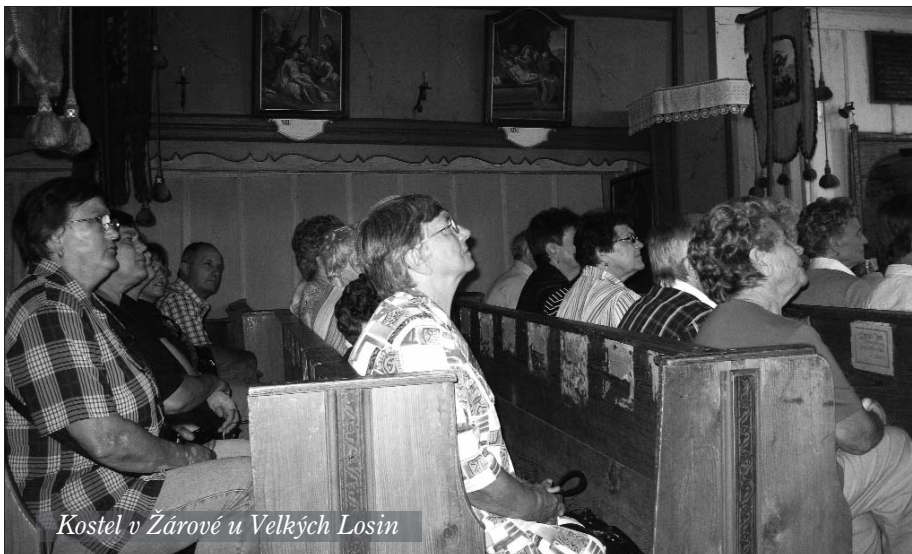
Poutní kostel ve Zlatých Horách

Při mši svaté jsme přinesli s obětími dary všechny úmysly, za které jsme se při cestě modlili. Odevzdali jsme je Pánu a věříme, že je slyší a vyslyší. Bohu díky.

A díky také všem ostatním poutníkům za společenství a všem, kdo se za nás modlili, poznali jsme to.

Jana Řezáčová

Foto M. Řičánková a P. Pleva

Kostel v Žárové u Velkých Losin

Mše v poutním kostele Panny Marie Pomocné ve Zlatých Horách

Zlaté Hory autobusem

Stejně jako v minulém roce jsme se my méně a ještě méně zdatní poutníci vypravili do Zlatých Hor autobusem. Cestou jsme se zastavili v dřevěném roubeném kostelíku v Žárové u Velkých Losin. Ochetný průvodce pan Jabůrek nám vyprávěl zajímavou historii kostela. Kostel byl dostavěn v roce 1610 Přemyslavem a Janem Jetřichem ze Žerotína. Až do dnešní doby je zakonzervován ve své původní podobě jak zvenčí, tak v interiéru. Byl postaven v pozdně renesanční rustikální architektuře. V kostele je barokní oltář s obrazem svatého Martina a se sochami sv. Jana Křtitele a Jana Evangelisty. Také nás zaujala starobylá dřevěná zákristie, stará vyšívaná roucha, dřevěný kůr a krásně znějící varhany. Česlav Černý na ně zahrál píseň „Bože, cos ráčil před tisíci roky“, kterou jsme si v prostředí dýchajícím na nás dávnými věky, s chutí zazpívali (i když kostel není starý tisíc let).

Potom ještě krátká polední zastávka na Rejvízu, známém svými mechovými jezírky (které jsme si ale nestihli prohlédnout), a před druhou hodinou odpolední nás přivítal areál kostela Panny Marie Pomocné a naši peší poutníci. Společně jsme pak slavili poutní mši svatou za rodiny naší farnosti.

*Text a foto
Marta Kalábová*

Zlaté Hory – děcka a pan farář

V červenci 2010, konkrétně od 11. do 16. 7., jsme se vypravili s panem farářem na pěší pouť do Rychlebských hor. Z Blažovic nás šlo pět. Pan farář, Tereza Kalábová, Lucie Paulíková, Markéta Řičánková a Klára Dvořáková. Přidal se k nám ještě jeden mladík z bývalé farnosti pana faráře, a to z Radkova u Telče. Jmenuje se Honza Štefaník. Sraz jsme měli na vlakovém nádraží v Brně. Dvěma vlaky jsme se dopravili do Lázní Lipová a poté autobusem do Bílé Vody, kde jsme přespali. Hned v pondělí jsme se šli podívat do výroby hostií a lázeňských oplatků pro celou Českou republiku.

Potom jsme navštívili hřbitov a vydali se na první výstup – Borůvková hora. Jakmile jsme vylezli na horu, dali jsme si „oběd“ a vyrazili na další cestu. Téměř celá cesta vedla po hranici s Polskem. V přístřešku u cesty jsme se navečeřeli a o kousek dál jsme rozbalili spacáky a karimatky a šli jsme spát. Ráno jsme sbalili spacáky a v přístřešku jsme se nasnídali. Po snídani jsme vyrazili na další cestu. Konečným cílem dnešního dne byla Lví hora. Kolem poledne nás zastihly dvě velké bouřky. Při každé z nich jsme se uchýlili do co nejnižší polohy tak, abychom stáli co nejmenší plochou na zemi. Za šťastné přečkání bouřek jsme se modlili růženec. Až bouřky ustaly, vyrazili jsme na cestu k vodopádům. Tam jsme se

alespoň trochu umyli a najedli. Potom nás čekal tříkilometrový výstup na Lví horu. Výstup jsme zvládli bez větších komplikací. Od Lví hory jsme ušli ještě velký kus cesty a až poté jsme se uložili k spánku. Třetí den ráno jsme ušli šest kilometrů, než jsme se nasnídali. Snídali jsme na vlakové zastávce. Poblíž zastávky byla firma, a jelikož nám docházela voda, zeptali jsme se, jestli si u nich nemůžeme napustit. Hodný pan vedoucí nám ukázal zdroj vychlazené vody, my jsme si napustili téměř všechny naše lahve a vydali se do Jeseníku. Po cestě jsme si všichni ve se se zpívali. V Jeseníku na faře jsme si udělali mši svatou. Po mši nám pan farář koupil zmrzlinu. Šli jsme ještě dlouho městem a na konci byla další pauza z důvodu velkého vedra. Občerstvili jsme se a šli dál. Došli jsme k dalšímu kostelu, který byl v horském středisku. Tam jsme se navečeřeli. Mezi tím nám ztuhly všechny svaly. Po večeři nás čekal konečný výstup do Zlatých Hor. Odhodlaně jsme všichni řekli, že to dnes už dojdeme. I přes velkou bolest našich nohou jsme přece jen vstali a pokusili se to rozchodit. Po cestě do kopce jsme se pomodlili všechna růžencová tajemství. Modlit se do kopce bylo náročné, ale nám to velmi pomáhalo. Postupně se začalo stmívat a my jsme začali ztrácet značky. V blízkosti nás jsme již viděli zářit náš cíl. Byl to kos-

tel Panny Marie Pomocné (Mariahilf). Přestali jsme hledat značky a vydali se rovnou za světlem kostela. Na místo jsme dorazili asi v deset hodin večer. Unaveni, ale plni radosti jsme zalehli do spacáků aběhem chvilky usnuli. Ráno jsme si udělali mši svatou v krásném kostele a poté nás hodní správce odvezli autem na nádraží. Tam jsme už jen čekali na vlak a po dlouhém přestupování a cestování jsme dorazili do Brna. Pouť se nám všem velmi zamlouvala, takže se těšíme na další.

Při pouti vznikly tyto vtipné hlášky:

- při pohledu na krásnou krajinu jedna z nás prohlásila: „*To vypadá jak ve 3D filmu!*“

- když si jedna z nás potřebovala odskočit, prohlásila: „*Hlídej tady, ať nejdou hadi!*“

- naše neoblíbenější hláška: „*Vzhůru dolů!*“

Názory:

Tereza: *Pouť byla skvělá a velmi poučná. Těším se na další příležitost, určitě půjdu zase!*

Lucka: *Myslím, že je to nejlepší zážitek na letošních prázdninách. Byla to moje první pouť a doufám, že ne poslední. Bylo to prostě super... už se moc těším na další.*

Markéta: *Bylo to hodně náročné, ale super.*

Honza: *Bylo to super, i když nás holky dost hnaly dopředu, ale přesto jsme to zvládli a byla to zábava.*

Lucie Paulíková, Tereza Kalábová

Foto M. Kalábová

Historie poutního kostela

Historie poutního kostela Panny Marie Pomocné pod Příčným vrchem ve Zlatých Horách sahá do období třicetileté války, kdy Anna Tanheiserová porodila na útěku před švédskými vojsky v těchto místech zdravého syna Martina. Jeho dcera pověsila na místě otcova narození na jedli obraz bohorodičky. Podle legendy pak Panna Marie několikrát z obrazu vystoupila před zraky překvapených poutníků.

V 18. století byla v těchto místech postavena první kaplička. Roku 1805 byla rozšířena, ale protože poutníků přibývalo, byl v lesích u Zlatých hor v roce 1834 postaven nový kostel. Když z příkazu „vrchnosti“ demoliční četa výbuchem dynamitu v září roku 1973 srovnala se zemí více než sto let starý kostel, málokdo věřil, že se zde tradice poutí vzkřísí. Přesně po dvaadvaceti letech vysvětil na stejném místě olomoucký arcibiskup Jan Graubner nový chrám a poutní dům. Stavba kostela trvala dva roky.

S ochranou nenarozeného života je spojováno poutní místo i dnes. Každý rok sem přijíždějí poutníci z Česka, Německa i Polska prosit Matku Boží o pomoc. V kostele se pravidelně modlí k Matce Boží za ochranu rodin, aby se staly svatyněmi života, za ochranu nenarozených dětí a sblížení národů, které si v minulosti ubližovaly.

Ze stránek Ostravsko-opavské diecéze vybrala M. Kalábová

Hospodine, pomiluj ny!

Pokud očekáváte od následujících řádků sondu do vzdálené historie nebo teologický rozbor duchovní písně, musím vás zklamat. V následujícím textu se krátce vracím k letnímu orelskému táboru Bukovina 2010.

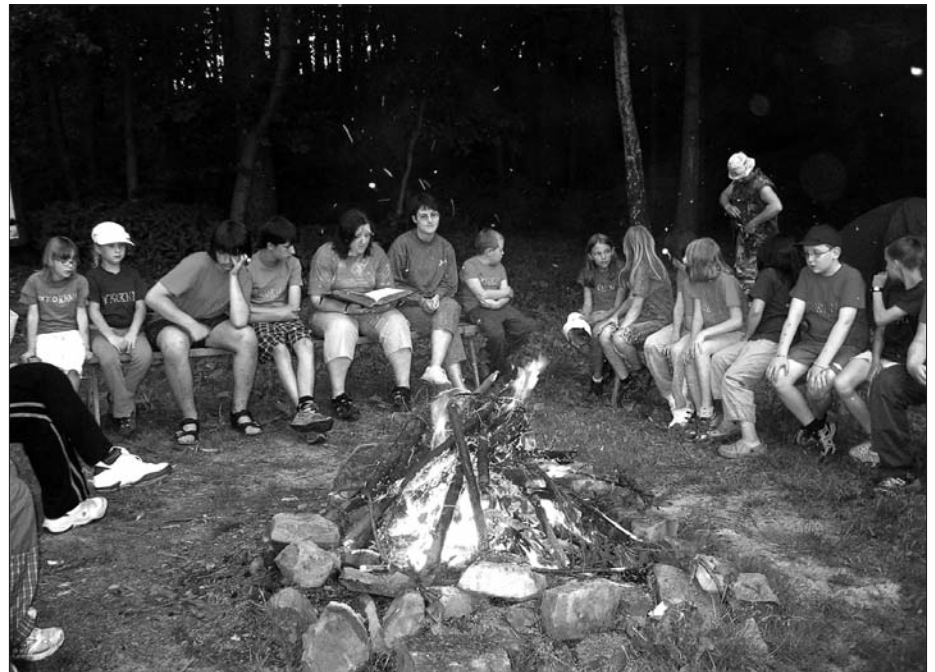
Tábor byl pro děti startem do prázdnin – konal se 3. -10. 7. I když byla snaha umístit ho do jiné lokality (vybrané místo nám bohužel na poslední chvíli odřekli), zůstali jsme nakonec věrni tradici posledních let – orelskému středisku v Bukovině u Křtin.

Letošním tématem celotáborové hry byla Velká Morava. Děti se postupně dozvídaly události z tohoto důležitého historického období naší země, učily se cyrilici a v rámci 4 družstev společně zvládaly další úkoly. Postavy sv. Cyrila s Metodějem k nám také každý večer přicházely (téměř jako opravdoví) sdělit instrukce na další den.

Průvodním textem celého tábora se stala píseň-modlitba Hospodine, pomiluj ny, která je naší nejstarší duchovní písní datovanou právě do období Velké Moravy. I když závěrečné zvolání písně Krleš! (zkrácené Kyrie eleison) u dětí zpočátku vzbuzovalo úsměv (text jsme měli pověšený u jídelny), během týdne nám přirostl k srdci. První tóny písně hrané na trubkové zvony byly také signálem pro večerní modlitbu. A řekl bych, že většina dětí si její slova pamatuje dodnes (můžete provést test).

A co jsme celý týden dělali?

Kromě nedělní bohoslužby ve Křtinách jsme měli mši sv. i přímo v táboře (právě na svátek sv. Cyrila a Metoděje za námi přijel otec Josef). Pravidelné vy-

cházkou do lesa byly zpestřovány množstvím her, úkolů a šifrovaných zpráv. Každé z družstev také v okolí tábora vybudovalo svoji chýši-základnu. V tábořišti se vedle míčových her (jednoznačným hitem se stala „Žumpa“) a dovednostních úkolů (dobrovolných „bobříků“ atd.) cvičila znalost cyrilice, vytvářely se originální voskové pečeti, soutěžilo, zpívalo

se ... a zejména se znamenitě jedlo. Tím se mohu plynule přesunout k závěrečným díkům. Skvělou práci odvedly kuchařky paní M. Kuklínková a F. Pospíšilová (Tvarožná). Tíhu zodpovědnosti hlavní vedoucí nesla Jana Bártková, tvůrcem programu a zároveň léčitelkou

všech škrábanců byla Jana Řezáčová. Na přiměřenou míru bezpečnosti dětí dále dohlíželi Pavla Řezáčová, Filip Daněk, Ctibor Bártek (sekce zásobování a doprava) a asistentky Lucie Paulíková, Petra Rybová, Klára Dvořáková a Anna Řičánková.

Co dodat. Děti si snad užily přírody a vydováděly se a my dospělí vzpomínáme na krásný tábor, kde se nikomu nic zlého nestalo. Kéž to tak vyjde i v dalším ročníku, na kterém usilovně pracujeme.

Text a foto Ctibor Bártek

Dobrá věc se podařila

Během mše svaté hlavně v zimních měsících mají rodiče s dětmi možnost uchýlit se do přístavby u kostela. Je tam teplo, děti si hrají s hračkami a rodiče mohou sledovat přímý přenos mše svaté. Mluvila jsem s mnohými z nich a všichni si tuto možnost velmi pochvalují. Díky všem, kteří mají na tom zásluhu. Dobrá věc se podařila...

Marta Kalábová

„K nebesům se orla vzletem...“ Alpy 2010

Tentokrát jsme zamířili nejvýš – na Dachštajn, 2 995 m. Užili jsme si nejen výšek, trekových holí, koupání v jezerech, ale i sněhu. Toho je na Dachštajnu celý rok dost i pro lyžaře – na dachštajnském ledovci trénovala v dobách totality naše lyžařská reprezentace. Viděli jsme, jak si dnes do upravených stop může vyrazit kdokoli. Děti zas rády navštívily dachštajnský „Ledový palác“, kde jsou každý rok vytvořeny z ledu nové trojrozměrné pohádkové scenerie, ve kterých si mohly samy „zaúčinkovat“ a před jeskyní pokračovat koulovačkou.

Nově jsme vyzkoušeli alpskou specialitu: Somrkart – za 40 Euro jsme se mohli dosyta povořit lanovkami, denně vykoupat v okolních bazénech a bez poplatku parkovat v rezervacích. Přesto, že jsme byli druhý rok na stejném místě, trvalo vždy delší dobu, než jsme se shodli, kam příští den vyrazíme.

Počasí se nám přizpůsobilo, po návratu z túry nás krom koupání čekala výborná večeře a po večeři mše svatá s doprovodem hudební skupiny. Po bohoslužbě vyměnili hudebníci noty a na stolech se před „vytrvalci“ objevily zbylé pochoutky z kuchyně a sem tam přivezená či zakoupená lahvinka.

Tedy: Spokojenost, a ještě něco navíc. Nebýt četných osobních přímluv při mši svaté, tak by si mnozí na „naše doma“ ani nezapomněli.

Jan Kašpařík, foto Ctibor Bártek

Společné foto na jednom z vrcholů

Na Dachštajnském ledovci

Koupel v horském jezírku

Exponovaný výstup na vrchol Dachštajnu

Relaxace v bazénu ve Schladmingu

Večerní mše svatá

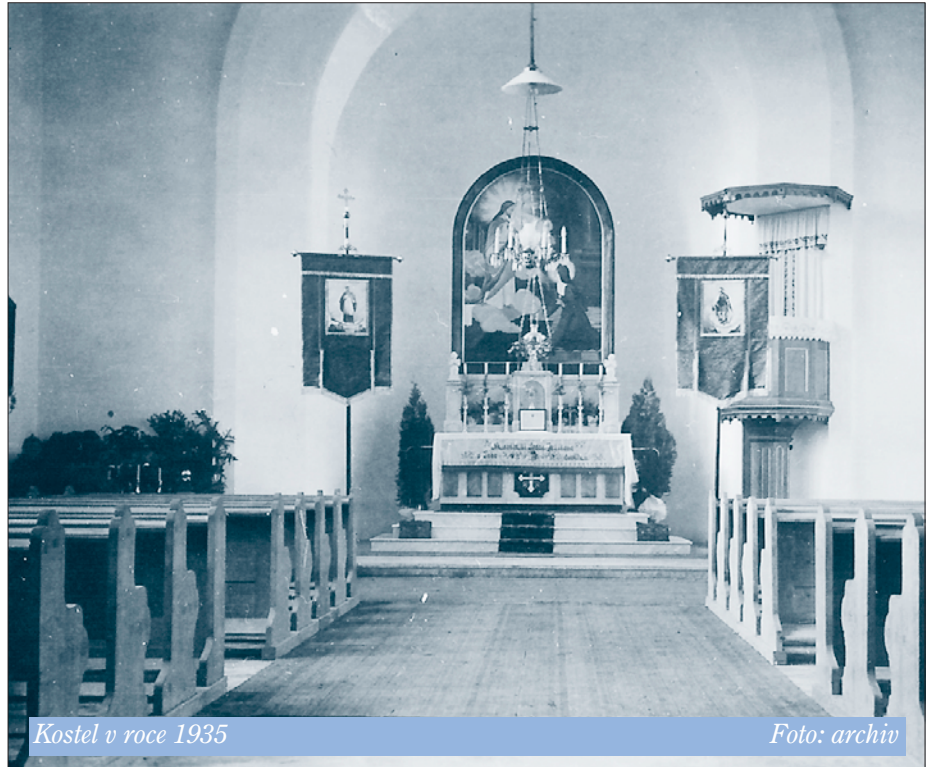
O našich oltářích

Náš hlavní oltář doznal několik změn, než byl nahrazen obětním stolem. Na prvním oltáři byl původně obraz „Nejsvětějšího srdce“, který byl brzy nahrazen současnou sochou od Adolfa Loose. Ta byla ještě později bratry Kotrbovými mírně upravena a opatřena bílým nátěrem. Na oltáři zůstala i s původní svatozáří až do pokoncilové přestavby interiéru, kdy byla po odstranění nátěru umístěna nad novým svatostánkem.

Kolem oltáře se chodilo „na oběť“ (drobné na talířek), nebo k „líbání sv. Kříže“.

Presbytář byl ve čtyřicátých letech uzavřen dřevěnou „mřížkou“ u které se tehdy přijímalo (vkleče). Mřížka byla z podnětu některého architekta tmavohnědá a v této tehdy módní barvě měl být později upraven celý interiér, přestože kazatelna, křížová cesta a všechny dveře byly světlé. Při stavbě nových varhan byl ale tento záměr dodatečně odmítnut.

Na levé straně byl oltář Panny Marie lurdské s „jeskyní“, ta byla ale později odstraněna a sádrová socha Panny Marie po přestavbě nahrazena současnou so-

Kostel v roce 1935

Foto: archiv

chou, kterou zajistil P. Josef Ondráček. U tohoto oltáře se křtilo a před ním se konaly májové pobožnosti.

Na pravé straně byl oltář svatého Josefa a ve vánoční době betlém.

U bočních oltářů byly občas slouženy „tiché mše“.

Jan Kašpařík

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme Otci Josefovi a farníkům nejen za duchovní podporu v těchto dnech, kdy si Bůh k sobě povolal našeho syna Marečka.

Hana a Pavel Dvořákoví

POUŤ 2011

Při letošní velké pouti obrátíme svoje kroky opět do Čech, tentokrát na Lomec, do rodného kraje nám známého o. Bohuslava Richtera.

Postavička znázorňuje poutníka odhodlaného učinit první krok z desetitisíců kroků vedoucích k cíli. Poutník má v jednotlivých částech vepsán výchozí bod, noclehy, cíl a uvažovanou délku pouti. Čtete zleva doprava nebo shora dolů v tlustě ohraničených částech:

čepice - BLAŽOVICE (výchozí bod) - neděle
hlava, krk - RAJHRAD - neděle
prsa - DUKOVANY - pondělí
bařoh - JEMNICE - úterý
nohy - NOVÁ BYSTRICE - středa
bota - TŘEBOŇ - čtvrtek
záda, bříska - HLUBOKÁ NAD VLTAVOU - pátek
ruka, opasek - LOMEC (cíl pouti) - sobota
podrážka - počet KM - jen orientačně

Termín pouti vyhlásí o. Josef po naplánování všech prázdninových akcí.

Tomáš Řičánek

Poutníka najdete i na stránkách obce:
www.blazovice.eu - farnost blažovice.

